

jádrené v platné měně papírové. Z těchto úvah vyplývá, že právní stanovisko prvního soudu, zaujaté při vyšetření škody, není právně mylným. Poněvadž v přítomném případě zjistil soud správně celkovou škodu na 2737 K v čsl. korunách papírových, proti čemuž, mimochodem řečeno, obžalovaný za řízení ničeho nenamítal, bylo právně použito také přísnější sazby dle § 179 tr. z.

Čís. 134.

Neodvedení erární výzbroje a výstroje vojínem vrátivším se z vojny zakládá skutkovou povahu krádeže, jsou-li tu jinak náležitosti tohoto trestného činu, i když pachatel nezvěděl o veřejné vyhlášce, nařizující odevzdání těchto předmětů.

(Rozh. ze dne 17. února 1920, Kr II 148/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl zmateční stížnosti obžalovaných A. Š. a S. D. do rozsudku krajského soudu v Olomouci, jímž uznáni byli vinnými zločinem, pokud se týče přestupkem krádeže, mezi jiným z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje proti rozsudku především důvod zmatečnosti dle čís. 5 § 281 tr. ř., a to v ten smysl, že výrok rozsudku, že obžalovaný D. 1 polní láhev, vojenské patrony, 1 chlebník a 1 závěru od vojenské pušky, když se z vojny vrátil, s sebou přinesl a je vzdor tomu, že bylo řádně vyhlášeno, že veškeré vojenské věci, zbraně, náboje atd. se mají odevzdati, sobě podržel a neodvedl, tedy je vojenskému eráru odcizil, je prý v rozporu se spisy proto, že starosta T. M. jako svědek udal, že v T. nebylo ani ústně ani písemně vyhlášeno, že se má zbraň odevzdati a stalo se tak teprve v měsíci dubnu 1919. Než v tomto směru není stížnost odůvodněna resp. po zákonu provedena, neboť rozsudek se na výpověď svědka T. M. neodvolává, i nelze proto tvrditi, že za její obsah předpokládá něco, co v ní dle protokolu obsaženo není. Při hlavním přelíčení byla však čtena zpráva četnického velitelství v P., v níž potvrzeno, že obžalovaný A. Š. přijel z vojny v plné zbroji, ale u tehdejšího starosty se vůbec nehlásil, k propuštění ku pluku se nedostavil, že dále v obci byly vyvěšeny vyhlášky od hejtmanství a také bylo na rozkaz tehdejšího starosty strážníkem obecním dvakráte, a to v prosinci 1918 a v lednu 1919 vybubnováno, že veškerá vojenská výzbroj a výstroj se odevzdati má, Š. že však věci neodevzdal jako učinili jiní. Jestliže soud nalézací za podklad svého přesvědčení o vyhlášce zmíněné vzal tuto četnickou zprávu a nikoliv výpověď svědka T. M., jenž v kritické době starostou ještě nebyl, nesmí tomu stížnost odporovati (§§ 258 a 288 č. 3 tr. ř.). Ostatně je celá otázka vyhlášky obsahu shora zmíněného právně bezvýznamna, a proto též lhostejno, zvěděli-li obžalovaní o vyhlášce, neboť čin obžalovaným za vinu kladený nespočívá v neuposlechnutí nějaké vyhlášky, jež mohla míti jen význam upozornění na stávající povinnost odvésti předměty vojenské výzbroje a výstroje, a na následky ne-

splnění jejího, nýbrž v odnětí věci těch bez dovolení a z držení vojenského eráru. Nezjištěním znění vyhlášky a vědomí obžalovaných o jejím obsahu nestal se tedy rozsudek zmatečným.)

Čís. 135.

I předražování dle § 20 č. 1 a), b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. jest trestným činem proti zákonu ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. z. a n., přikázaným §em 1 a) nařízení vlády ze dne 11. listopadu 1919, č. 596 sb. z. a n. právomoci soudů lichevních.

(Rozh. ze dne 17. února 1920, Kr II 18/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného Š. P. do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti jako soudu lichevního, jímž uznán vinným přečinem předražování dle § 20 č. 2 a), b) cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., pokud stížnost tato uplatňovala nepříslušnost lichevního soudu.

Důvody:

Dovolávajíc se ustanovení § 14 odst. 3 zákona ze dne 17. října 1919, č. 567 sb. zák. a nař., vytýká zmateční stížnost naříkanému rozsudku, že soud lichevní nebyl pro tuto trestní věc příslušný. Výtka tato není opodstatněna. Jest sice správně, že § 1, odst. 2 zákona ze dne 17. října 1919 č. 567 sb. z. a n. byla vláda zmocněna vyhlásiti, na které trestné činy se vztahuje trestní řízení před lichevními soudy, a že dle § 1, odst. a) nařízení vlády ze dne 11. listopadu 1919 č. 596 sb. zák. a nař. právomoci soudů lichevních přikázány byly jen trestné činy proti zákonu ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. zák. a nař. o trestání válečné lichvy a proti § 33 nařízení vlády ze dne 27. června 1919, č. 354 sb. z. a n. o úpravě obchodu obilím a mlýnskými výrobky. Za trestný čin proti zákonu ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. zák. a nař. nutno však považovati i trestný čin, který jest předmětem v odpor vzatého rozsudku. To vyplývá již z toho, že článek I. právě zmíněného zákona zrušuje ustanovení cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. jen potud, pokud odporují ustanovením zákona ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. zák. a nař., že však nahrazuje tato odporující ustanovení současně jinými a že § 7 a násl. zákona č. 568 sb. zák. a nař. stanoví tresty i na předražování, tedy i na činy toho druhu, jako jest čin obžalovanému za vinu kladený. Není tedy správným tvrzení stížnosti, že čin, pro nějž byl obžalovaný žalován, není činem proti zákonu ze dne 17. října 1919 č. 568 sb. zák. a nař. Na tom nemění ničeho ani okolnost, že posléz uvedený zákon nabyl dle čl. II. účinnosti sedmého dne po vyhlášení, provedeném dne 31. října 1919, tedy teprv 7. listopadu 1919; uvádí § 30 zákona č. 567 výslovně, že nový zákon nabude účinnosti tímto dnem i při trestných činech, spáchaných před tímto dnem, avšak po 28. říjnu 1918, pokud nedošlo k rozhodnutí první stolice. Pro názor stěžovatelův, že vláda nařízením číslo 596 sb. zák. a nař. obmezila okruh příslušnosti soudů lichevních přesněji a v mezích užších, nežli v původním zákoně bylo myšleno, není proto dostatečného podkladu.